

APOKALYPS NU!

Berichten:

door Hugo van der Zee

***Antroposofie
en de protocollen
van de wijze van Sion***

Antroposofie en de protocollen van de wijze van Sion

Het “de Protocollen van de wijzen van Sion” is een van de meest controversiële boeken. Veel mensen hebben er over gehoord, maar weinig mensen hebben het gelezen. Het is niet bekend wie de schrijver is, het enige dat men met zekerheid weet te zeggen is dat het in Rusland opdook in 1903, en in 1905 is opgeschreven door een Russische Orthodoxe priester (die daarna gemarteld en gedood is). De tekst is waarschijnlijk uit de negentiende eeuw. De protocollen beschrijven een Joodse samenzwering om het (christelijke) Westen te corrumperen en een wereldorde te installeren. Als er over dit boek gesproken wordt dan is het dat het de ergste vorm van antisemitisme is, en dat het om een 'vervalsing' gaat. Er wordt echter nooit verteld wat vervalst zou zijn, en het wordt ook nooit beargumenteerd. Dit zou ook lastig zijn want de protocollen bewijzen zichzelf op een groot aantal punten. Het is werkelijk bijzonder hoe accuraat de protocollen de instrumenten en middelen beschrijven die in de huidige samenleving werkelijkheid zijn. Dus het enige wat men kan doen is er voor te zorgen dat het niet gelezen wordt. Er is net als bij de Holocaust een psychologische muur omheen gebouwd. Als je een mening hebt die enigszins van de officiële theorie afwijkt dan wordt je vervolgd. Hoe dit in zijn werk gaat wordt overigens gedetailleerd in de Protocollen beschreven.

Rudolf Steiner had ook sterke kritiek op de Protocollen, en hij hanteerde opmerkelijk genoeg dezelfde term als die van de 'mainstream' kritiek, namelijk dat het om een vervalsing zou gaan, en als doel had de mensen te verwarren. 'Vervalsing' is een vreemde term in de deze context. Je kan de protocollen zien als poging om een joodse elite in een kwaad daglicht te stellen, maar wanneer het een vervalsing zou zijn, wat zou er dan vervalst zijn? Bedoelt men dat er ergens een authentiek document zou bestaan? Op deze vraag wordt niet ingegaan. Steiner voegt er nog aan toe dat het door de Jezuiten geschreven zou zijn. Dit zou zo kunnen zijn, maar het neemt niet weg dat wat er in de Protocollen beschreven wordt overeenkomt met de gang van zaken bij vele wereldgebeurtenissen.

De 'Protocollen van de wijzen van Sion' zijn niet het enige geschrift. Er zijn meerdere geschriften waarin het zelfde doel en dezelfde methoden worden beschreven. Bijvoorbeeld het boek 'Revue des études Juives' (1889), wat door Rothschild is uitgegeven waardoor het niet eenvoudig is af te doen als propaganda van de Jesuiten. Het instellen van een nieuwe wereldorde onder Joods bestuur is een oud onderwerp, het is terug te vinden in veel Joodse geschriften, met name in de Talmoed. Er zijn veel Rabbijnen en Joodse schrijvers die zonder omhaal vertellen dat er een nieuwe wereldorde onder Joods bestuur moet komen, en dat, indien dit niet vrijwillig gebeurt, het met dwang en geweld verwezenlijkt moet worden. De uitspraken van deze rabbijnen komen in sommige gevallen letterlijk overeen met teksten uit de Protocollen. Het gaat hier niet om enkele obscure personen, maar om vooraanstaande en invloedrijke personen op politiek- en religieus niveau. Er zijn ook politieke initiatieven geweest die in lijn liggen met de Protocollen. Zoals het plan voor een PAN Europese Unie, die gezien wordt als de voorloper van de EU. Het was een initiatief van de diplomaat Richard Coudenhove-Kalergi, en had brede steun van bankiers Louis de Rothschild en Max Warburg, en van diplomaten als Bernard Baruch. Het idee was dat de Europese bevolking door middel van migratie een smeltkroes zou worden van Europese, Aziatische en Negroïde volken. De Europese joden zouden zich echter niet mengen met andere volken, en zouden zich ontwikkelen tot de nieuwe 'spirituele adel' van Europa, die de leidende rol in de Europese politiek zou moeten gaan spelen. Er zijn aanwijzingen waaruit blijkt dit plan nog steeds in werking is, zoals de [deze uitspraak](#) van Barbara Spectre, een Joods/Zweedse diplomaat.

Een van de eerste studies over de Protocollen is het boek 'De internationale Jood' van Henry Ford

(uit 1920). Dit boek werd uiteraard ook als haatspraak en antisemitisme afgedaan, en Ford is hier hard voor aangepakt. Het boek wordt net als de Protocollen weinig gelezen, en dit is jammer want er komen veel historische feiten aan bod. Ook Henry Ford kwam tot de conclusie dat de protocollen zichzelf bewezen, en dit al in 1920.

Het probleem is bovenal dat de mensen niet op de hoogte zijn, wat uiteraard is te wijten aan de censuur, want er zijn genoeg bronnen. In mijn boekje 'Zionisme: verleden, heden toekomst' heb ik getracht de relevante historische feiten op een rijtje te zetten. De informatie komt overigens grotendeels van Joodse onderzoekers en schrijvers zelf. Zonder deze bronnen had ik het boekje niet kunnen schrijven. Ik ben op het moment bezig met een korter artikel waar ik mij vooral richt op de Protocollen en het boek van Henry Ford. In deze tekst ga ik in op de opmerkelijke kritiek van Steiner op de Protocollen.

Theodor Herzl, de oprichter van het zionisme, schreef in zijn manifest 'De Jodenstaat' dat "Joden ofwel het revolutionaire proletariaat vormen, ofwel de heersende klasse". Dit komt overeen met een strategie die in detail wordt beschreven in de Protocollen, en dat is machtsovername door middel van revoluties. Het voordeel van revoluties (t.o.v van klassieke oorlogsvoering) is dat de kracht van het volk zelf wordt gebruikt. De motieven voor een revolutie, die natuurlijk bestaan en vaak legitiem zijn, worden aangewakkerd. De revolutionaire beweging wordt gefinancierd en gestuurd. Bij veel revoluties wordt een aristocratische klasse vervangen door een nieuwe aristocratie, onder welke het volk uiteindelijk nog minder vrijheden heeft dan voor de revolutie. Het Bolsjewisme is hier een duidelijk voorbeeld van. Inmiddels is het bekend dat dit een zionistisch coup was. Hier besteed ik ook ruim aandacht aan in mijn boekje over het zionisme. Het Bolsjewisme werd gefinancierd door Joods- Amerikaanse bankiers, vrijwel alle bolsjewistische leiders waren Joods, 450 van de eerste 550 Duma leden waren Joods, en het hele Goelag systeem was opgezet en werd gerund door Joden. Dit is beschreven in het boek De Goelag Archipel van de Russische schrijver en dissident Aleksandr Solzjenitsyn. Het communisme was een gruwelijk regime dat vele miljoenen levens heeft gekost. Het was uiteindelijk, zoals Solzjenitsyn het beschreef, een aanval op het Christendom. Steiner heeft veel over het Bolsjewisme geschreven. Hij was uiterst kritisch over de ontwikkelingen in Rusland. In meerdere voordrachten legt Steiner uit waar deze vernietigende impuls vandaan kwam. De Joodse rol, wat de fundamentele factor was, komt echter niet aan bod.

De opkomst van Bolsjewisme staat in verband met de eerste wereldoorlog. De oorlog veroorzaakte een schaarste aan voedsel en grondstoffen, wat de 'trigger' zou zijn voor de februarirevolutie in 1917. Het was dankzij de Amerikaanse president Woodrow Wilson dat de Verenigde Staten bij de eerste wereldoorlog betrokken werden. Wilson had een belangrijke rol bij het vredesverdrag van Versailles, wat de springplank zou moeten worden voor de tweede wereldoorlog. Het was ook onder Wilson dat de Amerikaanse Centrale Bank (de Federal Reserve) werd gesticht. De uitgave van geld ging over van de regering naar een groep internationale bankiersfamilies. Het was een coup die plaats kon vinden dankzij een wetsvoorstel dat achter gesloten deuren was opgesteld, en op de dag voor kerst in een vrijwel lege zaal door het congres werd ingevoerd. De federal reserve werd de standaard voor het huidige geldsysteem.

Steiner was grotendeels op de hoogte van deze ontwikkelingen, en hij had zeer harde kritiek op Wilson. Hij schreef hem als een 'bezeten persoon' die 'schoolmeester van de wereld' wilde spelen. Ik kan mij geen persoon bedenken waar Steiner met zoveel afkeer over schrijft als Woodrow Wilson. Wat Steiner niet vermeldt in zijn kritiek is dat Wilson onder directe controle stond van een groep machtige Joodse diplomaten. De sleutelpersoon was Bernard Baruch, de man die tevens betrokken was bij het eerder genoemde Kalergi plan. Bernard Baruch was een omhoog gewerkte bankemployee, en wordt in de mainstream geschiedenis beschreven als de 'adviseur van Wilson'.

Baruch had Wilson volledig in de greep. In een korte periode wist Baruch bevoegdheden te krijgen die hem de status van een dictator gaven. Hij had besluitsbevoegdheid over de Amerikaanse industrieën en productie ketens, de grondstoffen, en het Amerikaanse leger. De reden tot deze aanstelling was de noodtoestand als gevolg van de oorlog in Europa. Na deze oorlog kwam Palestina onder Engelse controle, hetgeen een voorwaarde was voor Amerikaanse deelname aan de oorlog (zoals beschreven in de Balfour verklaring).

Over Wilson schrijft Steiner (in een karma voordracht) dat Wilson een reïncarnatie was van een volgeling van Mohammed, geen woord echter over Bernard Baruch.

Een ander persoon die Steiner in zijn karmavoordrachten behandelt, en die een invloedrijke rol heeft gehad in de geschiedenis is Giuseppe Garibaldi. In de eerste karma bundel schrijft Steiner dat Garibaldi in een voorgaand leven een hoge ingewijde was in de mysteriën van Hibernia (in Ierland). Steiner beschrijft hem als een ziel met een grote wijsheid die een belangrijke rol zou spelen in Europa door zijn leiderschap bij de eenwording van Italië, de 'risorgimento' (herrijzenis). In zijn vorige incarnatie (in de negende eeuw) zou Garibaldi als ierse ingewijde naar de Elzas trekken, alwaar hij (de eerdere incarnaties van) Cavour, Victor Emanuel en Mazzini zou ontmoeten, die zijn discipelen zouden worden. Alvorens in de negentiende eeuw te incarneren zouden de vier in de geestelijke wereld gezamenlijk hun toekomstige rol in Italië hebben voorbereid.

Deze beschrijvingen liggen in lijn met wat de geschiedenis over de Italiaanse eenwording wordt verteld. Wat de officiële geschiedenis vertelt is dat Italië in de tijd voor de eenwording verdeeld was in allerlei staatjes die vaak met elkaar in conflict waren, en dat er veel armoede was. We lezen dat de oorzaak lag in het middeleeuws feodaal systeem waar de mensen gebukt gingen onder het gezag van de katholieke kerk en de lokale adel. Het beeld dat men heeft over de eenwording is dat het een strijd van 'het oude tegen het nieuwe' was. Dat de tijd was gekomen dat Italië ook een volwassen moderne staat werd, maar de Italiaanse vorsten hielden aan het oude vast. Het volk leed, en Victor Emanuel II, koning van het koninkrijk Piëmont-Sardinië, verwoordde dit toen hij in een parlamentsvergadering zijn hartstochtelijke 'grido di dolore' uitsprak. Hier konden de andere Europese landen niet ongevoelig bij blijven. Engeland en Frankrijk hielpen Piëmont zich van de Oostenrijkse bezetter te bevrijden en het voortouw te nemen bij de bevrijding van de andere Italiaanse staten. Giuseppe Garibaldi, de internationale vrijheidsstrijder, zou met zijn duizend legendarische roodhemden Zuid Italië binnen vallen en met hulp van de bevolking het Zuiden bevrijden van het juk van het vorstenhuis van Bourbon. Garibaldi droeg de macht over aan Victor Emanuel II die vanuit het Noorden met zijn troepen was aangekomen. In een referendum waarbij de meerderheid van de bevolking van Zuid Italië stemde voor het aansluiten bij Piëmont was het nieuwe Italië een feit. Victor Emanuel II werd de koning van Italië en Garibaldi trok zich terug op een eiland voor de kust van Sardinië. Dit is in het kort het beeld dat in de geschiedenis over de eenwording van Italië verteld wordt, en ook dit is een klassiek voorbeeld waar de geschiedenis door de overwinnaars wordt geschreven.

De graaf van Cavour, de geslepen zakenman en premier van Piëmont, de filosoof en republikein Mazzini, de Italiaanse koning Victor Emanuel en Garibaldi worden als de 'vaders van Italië' gezien. Menig avenue en plein in Italië draagt hun naam, en tal van standbeelden herinneren de Italianen aan hun bevrijders.

De situatie van Zuid Italië in de negentiende eeuw, dat was verenigd in het 'Rijk van de twee Siciliën', is een belangrijke sleutel om te begrijpen wat de werkelijke toedracht was achter de risorgimento. Wanneer je de kaarten van Italië vanaf het jaar duizend bekijkt dan is te zien dat dit gebied vrijwel altijd één rijk was. Het heeft meerdere buitenlandse bestuurders gehad, zoals de Noormannen en Arabieren, maar er was sprake van een culturele en economische eenheid. Vanaf de zeventiende eeuw tot aan 1861 werd Zuid Italië bestuurd door het vorstehuis van Bourbon, met onderbreking van de Franse bezetting van 1806-1815.

Het Rijk van de twee Siciliën was in de negentiende eeuw een zeer welvarend Rijk. Het had met tienduizend schepen de op twee na grootste handelsvloot van Europa (na Engeland), er was een bloeiende economie en het Rijk had een grote goudreserve. Piemonte, de overwinnaar van de eenwording, zat daarentegen diep in de schulden. Waar de rijkdom van Europese landen als Engeland en Frankrijk voor een groot deel te danken was aan hun koloniën, daar had het Zuid Italiaanse rijk geen enkele kolonie. Alle rijkdom kwam van de industrie, landbouw, visserij en ambachten. Er was een grote stimulans voor handel, productie en industriële ontwikkeling. Zuid Italië had een moderne metaalindustrie en het eerste spoornetwerk van Europa, met vele tunnels en metalen

hangbruggen. Moerassen werden drooggelegd met behulp van afwatering systemen, en er werden dijken aangelegd tegen overstromingen. Verder had Zuid Italië een modern communicatienetwerk met duizenden telegraaf stations.

Napels was met haar centrale ligging aan de Middellandse Zee en grote handelsvloot een belangrijk commercieel centrum. Van de half miljoen inwoners waren veel mensen bij de handel betrokken. Napels was ook een belangrijk cultureel centrum. Het hoogtepunt van een Europese 'Grand tour' was dan ook een bezoek aan Napels. De stad kende meer theaters en conversatoria dan menig andere Europese hoofdstad. Vele grote Italiaanse componisten en musici leefden en werkten in Napels. De kunst en cultuur in Napels was iets wat bij de hele samenleving hoorde. Napels kende verder veel schrijvers en een groot aantal uitgevers op gebieden van kunst en wetenschap. In 1856, dus vijf jaar voor de 'bevrijding', won Zuid Italië op de expositie van Parijs de eerste prijs voor industrie, landbouw en kunst.

Waar veel van de ideeën van de verlichting in Frankrijk in het regiem van terreur waren gestrand, daar hadden de Bourbons, nog ver voor de franse revolutie, een groot aantal sociale wetten doorgevoerd. Het feodalisme was afgeschaft en grootgrondbezitters mochten maximaal 5% van de opbrengst eisen (in veel andere landen was dit 10%). Er werd een pensioenwet ingesteld voor arbeiders en weduwen. Er bestond recht op gezondheidszorg en gratis onderwijs. Napels was een van de eerste Europese steden met waterleiding, en in 1832 had het als eerste stad ter wereld wetten voor afvalscheiding met een effectief systeem van ophaaldiensten en afvalverwerking. Een wet die voor die tijd zeer revolutionair was maakte het mogelijk om te huwen zonder toestemming van de ouders. Nieuw gehuwden konden aanspraak maken op financiële bijstand van de staat voor de aanschaf van een woning. In Napels konden ze gratis onderdak krijgen en een opleiding volgen, waarna zij aan werk geholpen werden, dit klinkt voor die tijd heel idealistisch, maar het zijn historische feiten, die sterk in contrast staan met de onmenselijke en uitzichtloze situatie van de armen in andere Europese metropolen als Parijs en Londen.

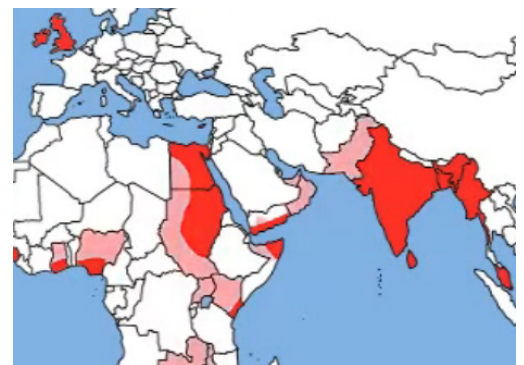
Het zijn slechts enkele voorbeelden van een groot aantal vooruitstrevende wetten die de Bourbons vanaf de zeventiende eeuw hadden ingevoerd. Al deze wetten werden in het Italiaans opgesteld, in tegenstelling tot andere Italiaanse staten waar de wetten voornamelijk in het lokale dialect werden opgesteld, in Piëmont zelfs in het Frans. De historische feiten laten zien dat de wetten ook werkelijk effectief waren. Zo was de kindersterfte in Zuid Italië de laagste van Italië, er was een lage werkloosheid, en weinig criminaliteit. Zelfs de grootste scepticus die beweert dat het niet zo vooruitstrevend was kan niet ontkennen dat de bevolking in Zuid Italië in de tweehonderd jaar voorafgaand aan de 'bevrijding' van drie tot negen miljoen was gestegen. Een dergelijke bevolkingsgroei is alleen mogelijk wanneer er sprake is van een economische en sociale stabiliteit. In de jaren na de eenwording zouden vier miljoen Zuid Italianen (bijna de helft van de bevolking) migreren naar het buitenland, gedreven door armoede en slechte leefomstandigheden.

Bevrijding of bezetting?

Een belangrijke factor van de welvaart en welzijn in Zuid Italië was de onafhankelijke Zuid Italiaanse bank. De meeste andere Europese landen waren voor hun bankdiensten afhankelijk van internationale bankiersfamilies zoals Rothschild, Warburg and Bethmann. De bankiersfamilies hadden vanaf de zeventiende eeuw vrijwel alle oorlogen in Europa gefinancierd, vaak beide kanten, wat een zeer lucratieve zaak was. Een oorlog tegen Zuid Italië, door de bankiersfamilies gefinancierd, kon dan ook niet uitblijven. Motieven ontbraken niet. Het rijke Zuid-Italië met haar grote handelsvloot in de Middellandse Zee was een doorn in het oog van Engeland. In de negentiende eeuw was het Britse Rijk met een enorme koloniale expansie bezig, met name naar Noordoost Afrika en Azië (zie afbeelding). In 1859 waren Egypte en Frankrijk met het Suezkanaal project begonnen. Het kanaal zou de zeeroutes naar de Britse kolonies aanzienlijk verkorten. (Het Suezkanaal project zou een drama voor Egypte betekenen. Het project maakte Egypte vrijwel bankroet, en duizenden Egyptische arbeiders zouden sterven. In 1882 werd het Suezkanaal door Engeland bezet en in het Britse rijk ingelijfd).

De Zuid Italiaanse tegenwoordigheid en commerciële activiteit midden in de nieuwe vaarroute zou een geduchte concurrentie kunnen betekenen in de intercontinentale handel, waar Engeland in de negentiende eeuw een dominante rol had. Daarnaast had Frankrijk in 1830 Algerije gekoloniseerd en de Fransen waren met de bouw van een grote haven in Algiers begonnen. De koloniën in Gibraltar en Malta waren te klein om een overwicht in de Middellandse zee te krijgen, en dit is waarschijnlijk het motief waarom Engeland haar oog op Sicilië had laten vallen. Vanaf 1800 had Engeland meerdere opstanden in Sicilië gesteund.

De laatste in 1848, maar deze faalde door hard optreden van Ferdinand II, de koning van het Rijk der beide Siciliën. Een directe aanval op Zuid Italië was niet mogelijk. De Europese landen konden in de negentiende eeuw zonder probleem een niet Westers land binnenvallen om een kolonie te stichten, het was echter minder eenvoudig een Europese soevereine staat binnen te vallen. Dit zou alleen met een oorlogsverklaring kunnen maar hier was Engeland niet mee weggekomen. Men begon dus, zoals dat bij de meeste oorlogen het geval is, met een propaganda campagne. In de onderdrukking van de opstand in 1848 had Ferdinand II de havenstad Messina laten bombarderen. Dit werd breed uitgemeten in de Europese kranten, en Ferdinand II kreeg de bijnaam 'Koning Bomba'. Je zou kunnen denken dat

het demoniseren van bestuurders die een obstakel vormen iets van deze eeuw is (Saddam Hoessein en Khadaffi), het Britse rijk gebruikt deze strategie echter al zeer lang. Menig bestuurder of verzetsstrijder die tegen de kolonisatie in opstand kwam werd in de Engelse kranten beschreven als het 'monster' dat de weg naar een moderne beschaving in de weg stond. Nu is het zeker zo dat Ferdinand II het opstandige Messina gebombardeerd had. 1848 was het Europese 'revolutiejaar' en overal in Europa waren er opstanden en conflicten. Dit is natuurlijk geen rechtvaardiging voor het bombardement. Maar dat Engeland met haar zeer agressieve politiek hier de moraalridder speelde was natuurlijk hypocriet. De Britten waren in deze periode juist de opium oorlog met China begonnen. Jarenlang hadden de Britten opium naar China verscheept, wat miljoenen mensen verslaafd maakte. Toen de Chinezen daar actie tegen ondernamen verklaarde het Britse Rijk de oorlog aan China. Dit laat duidelijk zien hoe opportunistisch en gewetenloos de Britse politiek was. (zie [wiki pagina over opiumoorlogen](#))

Hoe dan ook, zelfs als Engeland zich uit morele overweging tegen Zuid Italië keerde, wat niet erg realistisch is, dan is het nog wel een feit dat het huidige Italië is ontworpen en georganiseerd in Engeland. De vrijmetselarij speelde hierbij een belangrijke rol. Lord Palmerston, Britse premier en grootmeester van de Engelse vrijmetselarij, en Lord Gladstone de meest invloedrijke Engelse politicus van de negentiende eeuw en eveneens grootmeester van de vrijmetselarij, waren nauw betrokken bij de Italiaanse eenwording. Palmerston was ook direct betrokken geweest bij de opium oorlogen, en hij was het brein achter de diplomatie die de koloniale expansie van het Britse Rijk wist te verkopen als de weg naar vooruitgang en moderniteit. De uiteindelijke uitvoering van de eenwording/bezetting van Italië werd overlegd en voorbereid door vrijmetselaars wereldwijd. In Italië had vrijwel iedereen die met de risorgimento te maken had een hoge positie in de vrijmetselarij, waaronder Garibaldi (die zelf grootmeester was in de orde van de Grand Orient), of men was sterk bij de vrijmetselarij betrokken, zoals Mazzini en Cavour.

Het is opmerkelijk dat deze mensen de geschiedenis zijn ingegaan als strijders die voor vrijheid en openheid streefden, terwijl de vergaderingen in het geheim plaatsvonden en er geen enkele vorm van publieke inspraak was. Het was juist een oude, occulte en gecentraliseerde machtselite die aan de basis van Italië staat. Het is dan ook geen verrassing dat het nieuwe Italië geen republiek werd maar een monarchie. Met een koning die sterk onder de invloed van de vrijmetselarij stond, en niet eens Italiaans sprak. Ook Cavour, die de geschiedenis inging als de grote promotor van Italië, sprak geen Italiaans, en hij kende Italië nauwelijks. Cavour bezocht Parijs en Londen regelmatig, maar was nooit in Rome of Napels aeweest.

Dankzij het lobbyen op internationaal niveau en het bewerken van de publieke opinie werd de inval mogelijk gemaakt. Men kon de Italiaanse staten niet binnenvallen zonder oorlogsverklaring. Het moest dus op een onafhankelijkheids oorlog lijken, en de Britten konden daarom niet het initiatief nemen. Garibaldi met zijn internationale faam was de ideale persoon om het voortouw te nemen. Er volgde een vanuit Engeland georganiseerde persoonsverheerlijkings campagne. Overal in Europa doken 'Garibaldi gadgets' op, er waren rode Garibaldi blousen en sjaals, Garibaldi spelden, Garibaldi parfums en bonbons, en er werden musicale Garibaldi composities geschreven. Er werd een "Garibaldi Italian Fund Committee", opgericht met geld om de huurlingen te betalen die het "Legione Britannica" zouden vormen. Ook de naam voor de operatie werd gekozen, de 'Risorgimento' (herrijzenis), een naam zonder betekenis, die nog steeds gebruikt wordt voor de eenwording van Italië.

De geschiedenis vertelt dat Garibaldi met zijn duizend huurlingen juichend werden ontvangen, en

met steun van de bevolking al gauw het overwicht kregen. Ook dit is niet het geval. Er was aanzienlijke financiële en militaire steun van Engeland en Frankrijk. Engelse schepen voerden bombardementen uit en Engelse en Franse militairen namen deel aan de inval met soldaten uit Piemonte. Enkele generaals van het Zuid Italiaanse leger waren met grote bedragen omgekocht en hadden zich op cruciale momenten teruggetrokken. Daarbij was de inval voorbereid met de maffia. Zonder steun van de maffia had Garibaldi geen schijn van kans gehad.

Het referendum waarbij de Zuid Italiaanse bevolking koos om zich bij het nieuwe Italië aan te sluiten kan geen referendum genoemd worden. Slechts een klein deel van de bevolking kon zijn stem uitbrengen.

De geschiedenis vertelt verder hoe Garibaldi zich met een paard en enkele zakken linzen terugtrok naar een eiland voor de kust van Sardinië. Wat niet verteld wordt is dat Garibaldi dit eiland, van 1500 hectare, enkele jaren voor de oorlog had gekocht. Garibaldi zette een bedrijf op met tientallen werknemers, werd gefinancierd met een jaarlijks salaris van de Italiaanse staat, en had een aanzienlijk bedrag van de Engelse staat gekregen.

De geschiedenis vertelt ook over de 'Brigantes', groepen 'delinquenten' die een guerrillastrijd tegen de nieuwe gevestigde orde aangingen. Deze brigantes bestonden uit enkele tienduizenden mannen en vrouwen die zich tegen de aansluiting (bezetting) verzette. Het duurde tien jaar voor dat het verzet was gebroken. Er werden in totaal 380.000 soldaten ingezet door Piemonte. Dit laat duidelijk zien dat het verzet niet alleen van de brigantes kwam. Een groot deel van de Zuid Italiaanse bevolking nam deel aan het verzet. Toen na de eerste jaren bleek dat dit verzet moeilijk te breken was zette Piemonte een waar terreurbeleid in. Soldaten kregen een vrijbrief om goederen en vee in beslag te nemen, wat direct resulteerde in rooftochten. Het werd nog erger toen er een wet werd ingesteld die het legaal maakte om represailles tegen burgers uit te voeren. Er volgde een periode van ongekende terreur. Tientallen dorpen en stadjes werden met de grond gelijk gemaakt. Mannen, vrouwen en kinderen werden gefusilleerd. Tussen de 200.000 en 500.000 duizend mensen vonden de dood gedurende deze acties. Vele mensen werden in kampen in Noord Italië gestopt en overleden aan ondervoeding en kou.

Na de Risorgimento

Uiteindelijk werd het verzet gebroken. Nooit zou Zuid Italië meer de commerciële en culturele bloei kennen die het honderden jaren had gehad. De eerste stap van het nieuwe regime was een centrale bank op te zetten. Dit werd gedaan door de Joods Amerikaanse bankier en vrijmetselaar Alexander Lemmi, die een directe relatie had met Mazzini en Garibaldi, en met de Amerikaanse grootmeester Albert Pike. Het doel van het nieuwe regime was te zorgen dat Zuid Italië nooit meer een regio van betekenis zou kunnen worden. De Zuid Italiaanse banken werden gesloten en alle reserves gingen naar de nieuwe bank. Zuid Italië werd nu afhankelijk van leningen met hoge rentes. De Zuid Italiaanse industrieën en de vloot werden systematisch ontmanteld. Alle scholen werden voor vijftien jaar gesloten. De cultuur van Zuid-Italië werd grotendeels uitgewist. Hoe deze strategie werkt is goed beschreven door de Tsjechische schrijver Milan Kundera in zijn boek 'Het boek van de lach en de vergetelheid':

'De eerste stap van de liquidatie van een volk is hun herinnering uit te wissen. Vernietig hun boeken, hun cultuur, hun geschiedenis. Dan laat je iemand nieuwe boeken schrijven, een nieuwe cultuur fabriceren en een nieuwe geschiedenis verzinnen. Weldra zal de natie beginnen te vergeten wie het is en wie het was, en de rest van de wereld zal het nog sneller vergeten.'

Het sluiten van de Zuid Italiaanse industrieën en banken zorgde voor een directe migratiegolf. Meer dan de helft van de bevolking van Zuid Italië emigreerde, en niet alleen in het Zuiden, ook miljoenen Italianen uit andere regio's migreerden. Heel Italië leed (en lijdt nog steeds) onder de risorgimento. De Italiaanse migratiegolven worden vaak geromantiseerd. Het wordt beschreven als een avontuurlijke reis. Met spanning en hoop nam men de boot naar Amerika, het beloofde land met de ongekende mogelijkheden. De werkelijkheid is dat men geen keus had. Het is een van de grote tragische momenten in de Italiaanse geschiedenis. Men verliet eigen land en cultuur, en vertrok naar een land waar men de taal niet van sprak, om een derderangs burger te worden.

Waar het argument voor een verenigd Italië stabiliteit en vrede was, daar kreeg men juist nieuwe conflicten en oorlogen. Nu Italië ook een 'volwassen staat' was geworden kwamen ook de koloniale ambities. Met een inhaalslag werden Eritrea, Somalië, Libië en Ethiopië veroverd en gekoloniseerd. Deze bloedige oorlogen zouden ook weer vele levens eisen. Bij de bezetting van Zuid Italië waren honderdduizenden mensen gedood, daarna vertrokken miljoenen naar het buitenland, en nu werden jonge mannen naar Afrika gestuurd om te vechten in de koloniale oorlogen. Deze gebeurtenissen betekenden een demographische uitputting van Zuid Italië die de bevolking in Middeleeuwse omstandigheden deed belanden.

Daarbij had men nu ook te maken met de maffia. Deze bestond al voor de eenwording, maar het waren autonoom opererende clans, en nog niet verweven met de politiek. De Engelsen en Piëmont hadden gedurende de inval met de maffia samengewerkt. De maffia pleegde politieke moorden op sleutelpersonen die de eenwording in de weg stonden. Na de eenwording werd er een pact gesloten waarbij de maffia als ordehouder werd ingezet. De band tussen de maffia en de politiek bestaat tot op de dag van vandaag. Dit is overigens iets wat niet door de geschiedschrijvers ontkend wordt. Er zijn eenvoudig te veel feiten. De onderzoeksrechter Rocco Ricchini besteedde een groot deel van zijn leven aan onderzoek naar het ontstaan en het opereren van de Maffia. Rocco concludeerde dat de Maffia zoals deze nu opereert, sterk verweven met het bedrijfsleven en de politiek, het resultaat is van de eenwording. Rocco werd door een autobom vermoord, evenals andere onderzoeksrechters die de maffia onderzochten zoals Giovanni Falcone en Paolo Borsellino. In de jaren '90 zouden honderden personen omgebracht worden. Deze periode wordt over het algemeen beschreven als een strijd tussen de maffia en gevestigde orde. Het waren echter bovenal politieke moorden. In Italië heerst veelal de stemming dat je sommige dingen maar beter niet kunt weten. Toch zijn er steeds meer juristen en journalisten die met gevaar voor hun leven onderzoek doen naar de connecties tussen de maffia, politiek, bedrijfsleven en de joods/maçonnieke invloed.

Je hoort ook wel de bewering dat de maffia, de corruptie, en de onmogelijke bureaucratie bij Italië horen. Het is correcter te zeggen dat deze bij de eenwording horen. De basis van de Italiaanse grondwet is verdeeldheid. Verschillende culturen, talen en gebruiken werden gevoegd in een gecentraliseerd en ondoorzichtig bureaucratisch apparaat dat samenwerking vrijwel onmogelijk maakt. De 'ieder voor zich' cultuur die hier het resultaat van is maakt het zeer kwetsbaar voor corruptie en invloed van buitenaf. Italië heeft sindsdien een systeem van schaduw politiek, een 'deep state' zou je kunnen zeggen. Het tipje van de sluier van deze schaduwregering werd in de jaren '80 even opgelicht toen twee onderzoeksrechters een inval deden bij een bankier die verdacht werd van fraude en samenwerking met de maffia. De kluis bevatte een aantal documenten waaruit bleek dat hij grootmeester van een vrijmetselaarsloge was met de naam P2. Veel personen op hoge machtsposities bleken lid te zijn van deze loge; politici, diplomaten, vrijwel de hele legertop, directeuren van geheime diensten, media magnaten (waaronder Silvio Berlusconi), bankiers en mensen met hoge posities in de katholieke kerk. De documenten gaven aan dat de club een schaduw regering vormde en betrokken was bij criminele activiteiten. Een van deze activiteiten waren de terroristische aanslagen in de jaren '70 en '80 waar honderden doden bij gevallen

waren. De aanslagen werden altijd toegeschreven aan de 'rode brigade', een extreem linkse organisatie. Het bleek dat de aanslagen onderdeel waren van het Gladio project. Dit was een geheime operatie die onder de NAVO viel, en gefinancierd werd door de CIA. Er volgde een van de grootste parlementaire enquêtes uit de geschiedenis van Italië. Na drie jaar onderzoek en vele aanhoudingen en verhoren was de conclusie dat de Italiaanse maatschappij gestuurd werd door buitenlandse machten. Echter, behalve enkele van de aanslagplegers (die levenslang kregen) werd geen enkel persoon berecht. Er volgde een succesvolle doofpot campagne. De media zwegen erover, wat niet verwonderlijk is want de media waren zeer direct bij de P2 betrokken (P2 lid Berlusconi zou na de affaire drie maal premier van Italië worden). De P2 affaire wordt niet onderwezen op scholen, en weinig Italianen zijn er van op de hoogte. (hier is een [artikel over Gladio](#) te lezen)

Gladio was een internationale operatie, en net als de Risorgimento was het meer dan een Italiaanse aangelegenheid. De Italiaanse eenwording was zoals eerder beschreven een internationaal project. Het kan vergezocht lijken, maar de grondwet van Italië kan gezien worden als blauwdruk van de Europese grondwet. Net als de Italiaanse grondwet is de Europese wet een pseudo unie die juist conflicten en ongelijkheid in de hand werkt, en evenals de Italiaanse grondwet is de Europese grondwet er op ondemocratische wijze doorgedrukt. Italië is voor veel zaken de proeftuin van Europa. Na de aanslagen in de jaren '80 werden een aantal anti terroristische wetten ingevoerd die op de vrijheid van de mens ingrijpen, en nooit teruggedraaid zijn. Sinds 2019 is er een wet van kracht die verplicht kinderen te laten vaccineren.

Steiner over Garibaldi

In de memoires van Garibaldi, die hij in de laatste jaren van zijn leven schreef, erkende hij dat Italië door de risorgimento in de ellende was gestort. Garibaldi schrijft dat hij niet meer door Zuid Italië kon reizen omdat hij zijn leven niet zeker zou zijn. Er zijn inmiddels veel onderzoeken gedaan, en er zijn publicaties die het officiële verhaal over de risorgimento ontkrachten. De laatste decennia vertellen de 'mainstream' boeken en films over de risorgimento ook een ander verhaal. Deze films en boeken tonen een Garibaldi die op latere leeftijd gedesillustioneerd was, omdat hij beseftte dat hij voor het karretje gespannen was van internationale machten.

Dat dit werkelijk het geval was is zeer twijfelachtig. Garibaldi was grootmeester van de vrijmetselarij en gelieerd aan andere loges. Hij was sterk verbonden met sleutelfiguren, zoals Engelse premier (en vrijmetselaar) Gladstone en de bankier Alessandro Lemmi. Als Garibaldi werkelijk dacht dat de motieven van deze personen het welzijn van de Italiaanse bevolking betrof dan hij moet zeer naïef geweest zijn. Zelfs als dit zo zou zijn, dan is het nog steeds niet te rijmen met wat Steiner over Garibaldi schrijft:

U zult het ermee eens zijn - dit is niet alleen maar een interessant leven, maar daadwerkelijk een mens die zich al op een ongehoord karakteristieke manier boven alles verheft wat verder aan grootheid in de negentiende eeuw opgekomen is. Zo oorspronkelijk, zo elementair en zo uit primitieve en toch weer geniale impulsen werkend waren de anderen op dit gebied niet, absoluut niet. Ze waren misschien in staat grotere legereenheden te leiden, regelrecht actief te zijn, maar een zo echt oorspronkelijk enthousiasme voor datgene waarnaar op deze manier gestreefd werd, was bij niemand aanwezig in dit tijdvak dat al zo diep in het materialisme stak.

Steiner beschrijft de levensweg van Garibaldi en hij steekt zijn bewondering niet onder stoelen en banken. Zo schrijft hij over de populariteit van Garibaldi, dat zelfs de 'aristocratische dames met rode sjaals liepen'. Het past volledig in de gefabriceerde persoonlijkheidscultus. Over de bezetting van

Napels door het leger van Garibaldi schrijft Steiner.

Garibaldi, de held van Italië, had Napels gewonnen voor de dynastie en werd door de Napolitanen beschouwd als niet minder dan hun bevrijder

De werkelijkheid is dat het leger van Garibaldi plunderend door Zuid Italië was getrokken. Garibaldi zou zelf in zijn memoires schrijven dat zijn leger voornamelijk bestond uit dieven en opportunisten zonder enige scrupules. De meerderheid van de Napolitanen zagen Garibaldi dan ook niet als bevrijder maar als bezetter. Het is opmerkelijk dat Steiner, die beweerde dat de geschiedenis die op scholen en universiteiten werd onderwezen een 'fable convenue' is, zo makkelijk met de officiële geschiedenis over de eenwording van Italië meeging. In de jaren dat Steiner over Italië en Garibaldi sprak en schreef waren er al heel wat onderzoeken en publicaties gedaan over de werkelijke toedracht van de Italiaanse eenwording.

Wanneer je over belangrijke wereldgebeurtenissen schrijft dan moet je natuurlijk zeer zorgvuldig te werk gaan, zeker wanneer je als een autoriteit of een ingewijde wordt gezien. De manier waarop Steiner over personen als Garibaldi en Woodrow Wilson schrijft is van iemand die heel zeker van zijn zaak is. Het is een lastig punt want Steiner baseerde zich zowel op historische als spirituele (geesteswetenschappelijke) bronnen. Steiner is (voor zover ik weet) de enige die geesteswetenschappelijk onderzoek heeft gedaan naar Garibaldi. Wat hij schrijft is dus niet makkelijk te toetsen, er is geen 'peer review' mogelijk. Dit is problematisch, want het zijn zeer belangrijke onderwerpen. Wanneer je de gebeurtenissen bestudeert zoals de Italiaanse eenwording, het bolsjewisme, het communisme en de eerste en tweede wereldoorlog, dan wordt het duidelijk dat er een patroon is. Het is dezelfde werkwijze, het zijn dezelfde financiers, dezelfde schaduw politiek en dezelfde propaganda met dezelfde leuzen. Het zou gaan om gelijkheid, om saamhorigheid en eenheid, maar feitelijk ging het om centralisatie van macht en om onderdrukking, door een netwerk dat internationaal opereert. Het is niet anders dan wat we vandaag zien. Ook nu is er een combinatie van een crisis en een revolutie die ons als [oplossing wordt opgedrongen](#). Wanneer je de Protocollen leest dan sluiten deze zo goed aan bij de huidige wereldgebeurtenissen dat ze een profetisch karakter krijgen. Het kan heel goed zijn dat het geen authentiek document is, dat wil zeggen dat het niet als handleiding voor en door een joodse elite is geschreven. Het zou geschreven kunnen zijn als een waarschuwing, net als dystopieën als 'Brave new world' en '1984'. Hoe dan ook, de Protocollen zijn te accuraat om te negeren. Wanneer je leest wat Steiner te vertellen heeft over de Protocollen, over het Bolsjewisme, over Woodrow Wilson en Garibaldi dan zou je tot de conclusie komen dat hij bepaalde onderwerpen heeft willen vermijden. De houding van Steiner ten opzichte deze gebeurtenissen is daarmee een vraagstuk op zichzelf.

Judaïsme en Antroposofie

Steiner was zeker niet een mens die confrontatie uit de weg ging, en ook niet iemand die zich liet intimideren. Hij sprak over de macht en het gevaar van internationale loges, en hij was zeer kritisch over de vrijmetselarij. Steiner sprak over een ongekende kwaadaardigheid bij de vrijmetselarij voor de rol die het had bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog, en hij sprak zich ook zeer kritisch uit over het Judaïsme en het zionisme. Het Judaïsme is volgens Steiner een 'religie van het bloed' dat de vrijheid van de geest niet erkent. Steiner zag dan ook geen toekomst voor het Judaïsme, en stelde dat de enige mogelijke weg voor het Joodse volk is zich te assimileren met de rest van de mensheid. Als dit niet zou gebeuren dan voorzag Steiner problemen, en hier waarschuwde hij voor:

"Het Judaïsme als zodanig heeft zichzelf overleefd, heeft geen bestaansrecht meer in het moderne leven der volkeren en dat het desondanks behouden is gebleven, is een wereldhistorische fout waarvan de gevolgen niet kunnen uitblijven."

Steiner, deelde deze kritiek met andere schrijvers, bijvoorbeeld met de Joodse filosoof Simone Weil. Over de legende van Ahasverus (de Wandelende Jood) schreef Steiner dat die gezien kan worden als de tegenhanger van Christus. Waar Christus de 'God is die mens werd' is de Ahasverus, de 'mens die God wordt, maar op een oneigenlijke manier'. Dit doet sterk denken aan het plaatsen van de mens op de goddelijke troon, zoals dit in de Kabbalah wordt gedaan (zie artikel: [Kabbalah en de nieuwe wereld-orde](#)). Over zionisme was Steiner zeer duidelijk. De oprichter van zionistische Theodor Herzl, en de Nordau, een belangrijk zionistisch leider, noemde Steiner de 'verleiders van hun volk', en hun uitspraken noemde hij 'kanonnenvoer'.

Dit artikel is uiteindelijk geen aanval op het joodse volk, en ook niet op Steiner, maar het is een poging om een discussie te openen. In het begin van de vorige eeuw was er discussie. Met name vanuit de Antroposofie. Meerdere antroposofen hebben over dit onderwerp geschreven zoals bijvoorbeeld Friedrich Rittelmeyer (Christendom en Judaïsme), Johannes Hohlenberg (Den trange Port), Ludwig Thieben (Das Rätsel des Judentums) en Alf Larsen (Jødeproblemet). Andere antroposofen die over dit onderwerp hebben geschreven zijn Ludwig Paul, August Pauli, Richard Karutz, Ernst Uehli, Kurt Piper en Helga Geelmuyden. Deze publicaties werden als antisemitisch bestempeld, in veel gevallen ook door Antroposofische verenigingen. De publicaties zijn door de censuur zeer moeilijk te vinden, zowel online als gedrukt. Als er over deze publicaties wordt geschreven dan is het sterk veroordelend. Bijvoorbeeld in publicaties als 'The Jews – Teachers of the Nazis? Anti-Semitism in Norwegian Anthroposophy' van Jan-Erik Ebbestad Hansen, en 'Rudolf Steiner and the Jewish Question' van Peter Staudenmaier. Deze boeken zijn geen frontale aanval op de Antroposofie (zoals bijvoorbeeld waldorf watch) maar men stelt dat Steiner er racistische en antisemitische ideeën op nahield, en dat dit zijn weerklank vond in de Antroposofische bewegingen in de jaren '20 en '30 van de vorige eeuw.

Nu kun je Steiner niet zo eenvoudig voor antisemitisch uit te maken. Hij was met Joden bevriend, bijvoorbeeld met de dichter Ludwig Jacobowski, die de leiding had over een bureau dat het antisemitisme bestreed. Tijdens de Dreyfus affaire had Steiner zich zeer duidelijk uitgesproken voor de vrijlating van Dreyfus, en hij steunde de standpunten van Emile Zola. Steiner heeft ook een tijd bij een joods gezin ingewoond, en er een gehandicapt kind met groot succes privé-onderricht gegeven. Ook kun je niet zeggen dat er anti joods sentiment heerste bij antroposofen in de eerste helft van de vorige eeuw. Vele antroposofen hebben joden verdedigd gedurende het Nazistische bewind, zoals bijvoorbeeld Friedrich Rittelmeyer. Waar deze antroposofen kritiek op hadden was niet het joodse volk, maar een ideologie die zij als anti-christelijk zagen. Dit onderwerp is tegenwoordig zowel buiten als binnen de antroposofie onbespreekbaar.

Een van de weinige recentere boeken over het joodse vraagstuk vanuit de Antroposofie is het boek 'Judaism and Anthroposophy'. Het is een initiatief van de Amerikaanse Antroposofische vereniging, en uitgegeven (in 2003) door de Amerikaanse uitgever Steinerbooks. Het boek bevat een verzameling van teksten van antroposofische schrijvers (waarvan de meeste Joods zijn) die over hun ervaringen en ideeën schrijven. In het boek wordt de Talmoed geprezen als bron van universele waarheid, en het bevat een veelvoud van citaten uit de Talmoed. De kabbala wordt beschreven als 'brug naar het christendom'. Sommige teksten uit 'Judaism and Anthroposophy', bijvoorbeeld die van David Schweitzer, promoten ronduit het zionisme. Dit is niet verrassend want David Schweitzer is voorzitter van de zionistische vereniging in Basel (de stad waar het eerste zionistisch congres is gehouden).

Het is duidelijk dat het om een onderwerp gaat waar serieus aandacht aan besteed moet worden. Wereldwijd zijn er slechts een handvol schrijvers die dit aandurven. Hieronder zijn joodse schrijvers als Gilad Atzmon, Israel Shamir en Norman Finkelstein, academici zoals Kevin McDonald, en schrijvers als Jules van Rooyen en Michael E Jones, die het vraagstuk vanuit hun katholieke geloofsovertuiging benaderen. Deze schrijvers gaan discussies niet uit de weg, integendeel ze proberen de discussie met de Joodse gemeenschap aan te gaan. De antroposofie zou hier een belangrijke bijdrage kunnen leveren. De draad van de eerder genoemde antroposofische schrijvers zou weer opgepakt kunnen worden. Hier is moed voor nodig, Michaelische moed. Men zal zeker aangevallen worden. Men zal gebrandmerkt worden als antisemiet en racist, of als aanhanger van extreem rechtse ideologieën. Er zal beweerd worden dat door dit soort pogingen de geschiedenis zich weer zal herhalen, dat er op deze manier weer een holocaust zal komen. Ik denk dat het tegenovergestelde waar is. Vroeg of laat zal de Joodse rol in de wereldgebeurtenissen boven water komen. Wanneer hier nu geen aandacht aan besteed wordt dan kan het een mondiale golf van geweld veroorzaken tegen de hele joodse gemeenschap. Het zoeken naar de waarheid en een oplossing is dan ook geen 'strijd tegen Joden'. Het is een probleem dat de hele mensheid aangaat, en de oplossing kan alleen op basis van samenwerking komen. Niet door belangrijke vraagstukken te vermijden, of door uitspraken van Steiner als absolute waarheden te zien, maar door onderzoek te doen en inzicht proberen te krijgen.

Dit is geen makkelijke opgave. Behalve dat het een zeer controversieel onderwerp is, is de relatie tussen het Joodse volk en religie een moeilijk punt. Volgens Robin de Ruiter, die veel onderzoek heeft gedaan naar machtsstructuren en de protocollen, kun je niet van een Joods complot spreken. De Ruiter stelt dat een groot gedeelte van de mensen die zich joods noemen geen enkele genetische link hebben met het midden oosten (de Asjkenazische joden). Hier heeft hij zeker een punt. Je kan daar nog aan toevoegen dat de oorspronkelijke joodse religie zeer weinig met het Judaïsme te maken heeft. Het woord 'Judaïsme' bestond niet vóór Christus, en het komt niet voor in de bijbel. Het Judaïsme zoals het nu bestaat en bedreven wordt kreeg pas vorm na Christus, en heeft haar wortels in de Talmoed, de geschreven overlevering van de schriftgeleerden (farizeeërs). Er lijkt een splitsing in de joodse religie te hebben plaatsgevonden. De mensheidsontwikkeling volgens de Antroposofie kan daar misschien wat licht op werpen. De Antroposofie ziet de mens als een zeer hoog wezen dat een lange ontwikkelingsweg doormaakt. Om echt vrij te kunnen worden moest de mens met zijn dagelijks bewustzijn worden afgesneden van de geestelijke wereld zodat hij zich vanuit eigen vrije wil kon ontwikkelen. De geestelijke wereld doofde voor de mens. Meerdere culturen spreken hier over. De oude germaanse sagen spreken van de 'Götterdämmerung', de Indiërs spreken over het duistere tijdperk het 'Kali Yuga', en ook de Maya's spreken van de duistere periode waar de Godenwereld niet meer direct te ervaren was. Afgesloten van de godenwereld, in de materie, kon de mens nu gaan twifelen, aan zijn oorsprong, aan de geestelijke wereld en aan zichzelf. We zien dit heel duidelijk bij de Grieken. Hier is de moderne filosofie ontstaan. Door het ingrijpen van Ahrimanische wezens ging het afdalen in de materie dieper dan het plan was. Steiner schreef dat wanneer deze afdaling (materialisering) van mens en wereld doorgedaan zou zijn, dan zou de mens verhard, en uiteindelijk niet meer levensvatbaar zijn. Dat dit voorkomen werd is te danken aan een bijzondere gebeurtenis. De mensen, verstrikt in de materie, konden alleen nog door de Godenwereld bereikt worden via de materie. Dit gebeurde toen een hoog Zonnewezen besloot af te dalen in de materie, in een mensenlichaam, in Jezus van Nazareth. Het volk dat voorbestemd was (en gedurende lange tijd voorbereid was) om dit lichaam te ontvangen was het volk dat het diepst in de materie was afgedaald, het Joodse volk. Dit volk was dus het diepst afgesloten van de geestelijke wereld, en daardoor ook zeer vatbaar. De diepere materialisatie van mens en (fysieke) wereld was het werk van Ahrimanische wezens. Daar kun je uit concluderen dat deze Ahrimanische wezens bij uitstek bij machte waren om het Joodse volk, dat diep in deze materialisatie was meegegaan, te verleiden. Dit zorgde voor een afscheiding van het oorspronkelijk geloof, iets waarvoor het oude testament herhaaldelijk voor

waarschuwt. In zowel het oude als het nieuwe testament is te lezen dat het Joodse volk zich meerdere keren liet verleiden afgoden aan te hangen. In Jeremia staat:

"Want zij hebben mij verlaten, en hebben dit tot een plaats van vreemde goden gemaakt; zij hebben er wierook verbrand voor goden die noch hun voorouders noch de koningen van Juda ooit kenden, en zij hebben deze plaats vervuld met het bloed van de onschuldigen.

Dit zou uiteindelijk de oorzaak van de verbanning zijn. Zoals in Handelingen 7:43 staat geschreven:
"U heeft de tent van Moloch meegebracht en de ster van uw god Remphan, de afbeeldingen die u gemaakt hebt om ze te aanbidden. Ik zal u daarom wegvoeren, verder dan Babylon."

Het boek 'Judaism, Strange Goods' van Michael Hofman beschrijft hoe de 'ouderen', en later de farizeeërs geïnspireerd waren door deze 'vreemde goden', en dat dit de bron was van de Talmoed, Misjna en Kabbalah, de toonaangevende geschriften van het Jodaisme.

In de tijd van Jezus was de Joodse geloofsovertuiging al lange tijd geen directe overlevering meer. Wat goed of slecht was werd onderwezen via een uiterlijke wet. De priesters (schriftgeleerden) kenden deze wet. Ze begrepen dat wanneer de Messias waarover de profeten vertelden zou komen zij de macht over het volk zouden verliezen. Deze priesterklasse moet dus zeer vatbaar zijn geweest voor de verleiding om zich tegen de messias te keren. De profeten hadden dit voorzien en ook zelf ondervonden. Jezus zei dat degenen die de profeten hadden vervolgd dezelfde waren die hem zouden vervolgen, en dezelfde die in de toekomst de Christenen zouden vervolgen.

Het oorspronkelijke Joodse geloof had uiteraard nooit de vervolging van Jezus Christus ten doel, het was juist de voorbereiding. De Joodse profeten hadden gesproken over de komst van de messias, over Jezus Christus, waar men vol verwachting naar uitkeek. De joden die het christendom aannamen zagen het niet als een bekering, men zag het als de natuurlijke (en voorbestemde) ontwikkeling van hun geloof. De oude band met de volksgeest (Jehovah) kon verrijkt worden tot een liefdebond met de hele mensheid, de algehele broederliefde. De gedachte: "wij hebben niet alleen met Jehovah te maken maar met iets veel hogers, een scheppende God die de oorsprong is van al het bestaande", sprak veel Joden en ook andere volken bijzonder aan. Een deel van het Joodse volk, onder invloed van de farizeeërs, verzette zich echter tegen deze ontwikkeling en vormde een tegenstroming. Deze stroming legde de overlevering van de schriftgeleerden vast in geschriften als de Talmoed en de Misjna. De religie die hieruit voortkwam, het Jodaisme, was niet gericht op geestelijke ontwikkeling, maar op het strikt naleven van geschreven wetten. Dit geeft het Jodaisme meer een sektarisch - ideologisch dan een religieus karakter, en verklaart dat veel seculiere (atheïstische) joden toch groot belang aan de joodse wetten hechten. Zowel Theodor Herzl, de oprichter van het zionisme, als Ben Gurion, de oprichter van de staat Israël, waren seculiere joden en toch pleitten zij voor het strikt naleven van de wetten. Het zionisme is pas in de negentiende eeuw ontstaan, maar het is zeker niet nieuw. Het kan als een politieke arm van het Jodaisme gezien worden. Het politieke en ideologische karakter van het zionisme maakt het makkelijker aanvaardbaar. Zo stelde Joseph Biden, de onlangs gekozen Amerikaanse president, dat je "geen jood hoeft te zijn om een zionist te zijn". In 2016 ontving Biden de "Theodor Herzl Award" van het World Jewish Congress. Ook Donald Trump is een uitgesproken supporter van het zionisme, en de Engelse premier Boris Johnson verklaarde een 'proud zionist' te zijn. Wereldwijd steunen de meeste politici het zionisme, al komt niet iedereen er zo direct voor uit. Wat wel zeker is, is dat als je als politicus ook maar de minste kritiek uit op de staat Israël of het zionisme, zelfs wanneer het gaat om ernstige schendingen van de mensenrechten, je ongenadig hard wordt aangevallen, zoals onder andere Jeremy Corbyn van de Engelse Labour Party overkam.

De invloed reikt verder dan alleen op politiek gebied, de meeste maatschappelijke gebieden vallen onder de controle van een Joodse elite, zoals de media, de politiek, de filmindustrie, en uiteraard de financiële sector. Een geloofsovertuiging is over het algemeen sterker en gaat dieper dan een politieke overtuiging, en hier is de invloed dan ook heel sterk. Men denkt over het algemeen dat met name de Amerikaanse evangelistische kerken pro zionistisch zijn, maar ook de Europese protestanten staan unaniem achter Israël. Bij de katholieke kerk is de steun voor Israël minder openlijk, maar er is zeker sprake van grote invloed. Rabbi Michael Skobac doet in [deze video](#) uit de doeken hoe het judaïsme zich in de Christelijke kerken heeft geïnfiltreerd, wat hij als een goede zaak ziet. Het is een proces dat zeer lang aan de gang is, zoals beschreven in het boek 'The Secret Doctrine in Israël' van Arthur Waite. De Joods-Franse filosofe Simone Weil beschrijft in haar boek 'Attente de Dieu' (een verzameling brieven van Simone Weil aan de priester Joseph-Marie Perrin) hoe vanaf de tijden van het vroege Christendom de denkwijzen van Farizeeën werden geïnfiltreerd in Europa, waardoor de essentie van het christendom ontworteld werd.

De vrijmetselarij heeft ook altijd een sterke band gehad met Joodse organisaties. Net als in het Judaïsme staat de tempel van Salomo centraal. De inwijdingsrituelen van de vrijmetselarij zijn tempelrituelen. Vele rabbijnen hebben gezegd dat de vrijmetselarij een joodse oorsprong heeft. Rabbi Isaac Wise schreef in de negentiende eeuw; "de vrijmetselarij is een joods instituut, waarvan de geschiedenis, de rangorden, de officiële benoemingen, de tekens en de verklaringen van begin tot eind joods zijn". Het joodse tijdschrift 'Jewish Tribune', stelt dat de vrijmetselarij uit het Judaïsme en Kabbalisme is voortgekomen, en het franse vrijmetselaars blad 'Revue Maçonniek' erkent de Joodse oorsprong van de vrijmetselarij, Tezamen met buiten componenten zoals de Lions en de Rotary vormt de vrijmetselarij een machtige structuur. Het is een gelaagde (piramide) structuur waar alleen de top van de werkelijke plannen af weet. Het idee dat vrijmetselaars zelf geven is dat de loges autonoom en onafhankelijk zijn. Dit zijn ze in zekere zin ook, maar op hoger niveau is er nauwe samenwerking. De vrijwel identieke cultus in deze loges laat ook zien dat men tot dezelfde organisatie behoort.

Nu zullen de meeste mensen die bij de vrijmetselarij zitten geen kwade bedoelingen hebben. Men sluit zich aan uit nieuwsgierigheid, vaak ook uit ijdelheid, of opportuniste, want een dergelijk netwerk is zeer handig voor het maken van een carrière; wanneer je op politiek of zakelijk niveau iets gedaan moet krijgen dan gaat dit vlotter als je contacten hebt met mensen op belangrijke posities in de samenleving. Zonder de zeer brede en gelaagde basis van al deze mensen kan de top van de piramide niet bestaan, en het is deze top van de vrijmetselarij die een schaduwmacht vormt, die met het zionisme verbonden is.

Al deze zaken worden al gauw afgedaan als een millennia oud complot om het joodse volk als zondebok te zien voor alle wereldproblemen. Het gaat echter niet om het zoeken van een zondebok, maar om de feiten. De feiten worden verborgen door censuur en intimidatie, maar ze bestaan, en ze zijn te vinden. Wanneer je deze feiten onderzoekt dan wordt het zeer duidelijk dat een wereldregering onder leiding van een joods bestuur (vanuit Jeruzalem) een plan is dat in zijn eindfase is. De aanslagen van 9/11, en de wetsaanpassingen en maatregelen die daaruit voortkwamen waren een stap naar deze eindfase. Het invloedrijke onderzoeksinstituut en think tank MIT, die in maart 2020 al meerdere toekomstige periodes van lockdowns voorzag, stelde dat de mensen de nieuwe maatregelen zullen accepteren, gezien het feit hoe makkelijk men de maatregelen na 9/11 had aanvaard. De twee crisis hebben met elkaar te maken. De COVID crisis is zondermeer een continuatie van 9/11 en de 'war on terror'. Dankzij onderzoeksjournalisten als Christopher Bollyn is het duidelijk dat zowel de voorbereiding en de uitvoering van de aanslagen van 9/11 een joods-Israëlische operatie was ([hier een presentatie](#) van Bollyn).

Nu hoor je wel het argument dat het joodse volk net zo goed slachtoffer is van de corona crisis en de

maatregelen, en dat het daarom onwaarschijnlijk is dat een joodse elite betrokken bij het in scène zetten van deze crisis. Natuurlijk zijn joden evengoed het slachtoffer van de maatregelen, in de landen waar zij leven, en ook in Israël waar strenge maatregelen zijn. De elite heeft hier echter geen enkel probleem mee. Het brengen van offers is een belangrijk onderdeel van de joodse religie. Zelfs de holocaust wordt door een aantal groeperingen gezien als een offer. Begin jaren '30 van de vorige eeuw was het al bekend dat de Nazi's zeer vijandig tegenover de joden stonden. Toch beletten dat de zionisten niet om samen te werken met de Nazi's (zoals beschreven in mijn boek over zionisme), en Hitler had nooit zijn machtige oorlogsapparaat kunnen opbouwen zonder de financiële steun van Amerikaans-joodse bankiers. Rabbi Menachem Schneerson, die haast een heilige status heeft en door velen als de Messias wordt gezien, stelde dat de holocaust noodzakelijk was. Het was volgens hem een 'goddelijke interventie' en Hitler was de 'boodschapper'. God ontdeed het joodse volk, net als een chirurg, van een ziek lichaamsdeel. Het was de straf voor de Europese Joden die zich vermengd hadden met Europese volken. Schneerson was de laatste 'Rebbe' van de Chabad-Lubavitch beweging. Deze beweging heeft een grote aanhang en is zeer machtig en invloedrijk.

Een veelgehoorde reactie is dat zelfs als er een dergelijke elite bestaat, men hier toch niet mee weg zal komen. In deze tijden van de corona crisis is het toch wel duidelijk geworden hoe sterk de mensen beïnvloed zijn. Voor de mensen is het een volledig nieuwe situatie, voor de elite is het een oud plan dat nu in de eindfase is. De machten die de wereld in hun greep hebben kunnen alleen overwonnen worden door ze te herkennen. Deze machten lijken een onneembare burcht te hebben gevormd, maar het is een kaartenhuis van leugens die op leugens zijn gestapeld. Wanneer de mens zich hiervan bewust wordt dan zal dit kaartenhuis instorten. Het is dus bovenal een strijd om het bewustzijn. Met verplichte vaccinaties en straling (5G) zal men het bewustzijn proberen te verduisteren. Het tij is alleen te keren wanneer de machten die achter dit plot zitten worden ontmaskerd. Het is dus essentieel om deze machten en hun motieven te leren kennen. Mijn boekje over zionisme staan feiten die laten zien dat de ideologie achter het zionisme de wereldgebeurtenissen sinds lange tijd bepalen. Op het moment werk ik aan een artikel waar ik de feiten en gebeurtenissen bespreek die aantonen dat deze ideologie zonder meer in verband staat met de huidige crisis.

Hugo van der Zee

<https://wn.rsarchive.org/GA/GA0235/19240323p01.html>

<https://edoc.hu-berlin.de/bitstream/handle/18452/8831/ebbstad-hansen.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

https://www.researchgate.net/publication/295090668_Rudolf_Steiner_and_the_Jewish_Question

[De kabbalah en de nieuwe wereld orde](#)

[De ongekende macht van BlackRock](#)